

همشهری

ماه

یادداشت

روایت مرتضی نبوی از راهاندازی روزنامه‌ای که منتقد دولت وقت بود

روزنامه رسالت و رفاقتی که ادامه یافت

در دوره وزارت مرتضی نبوی در زمینه‌های اقتصادی بحث‌های زیادی مطرح شد. در همان سال‌ها از سوی جمعی از اعضای جامعه مدرسین از جمله حجت‌الاسلام شرعی، آیت‌الله آذری قمی، آیت‌الله خزعلی و آیت‌الله راستی موضوع راهاندازی روزنامه مطرح شد. روز ۱۹ دی ۱۳۶۴ همزمان با سالگرد قیام ۱۹ دی روزنامه رسالت راهاندازی شد. اوایل راهاندازی روزنامه، مسئولیت آن با احمد توکلی بود و بعد از مدتی مرتضی نبوی به‌عنوان مدیرمسئول انتخاب شد. آقایان آذری قمی، راستی، شرعی و علی اکبر پرورش، حبیب‌الله عسگر اولادی، حبیب‌الله شفیق، احمد توکلی، سیدرضا زواره‌ای و مرتضی نبوی اعضای هیأت‌مدیره روزنامه رسالت بودند.

مرحوم پرورش، بانی جلسات حاج آقا دولابی مرتضی نبوی درباره شخصیت مرحوم علی اکبر پرورش می‌گوید: «ایشان

مرحوم پرورش، بانی جلسات حاج آقا دولابی

مرتضی نبوی درباره شخصیت مرحوم علی اکبر پرورش می‌گوید: «ایشان

دکتر احمد توکلی:

پست و مقام، این مرد را تغییر نداد

باشند، این نام خدا در آنها متجلی شده است. دکتر سیدمرتضی نبوی یکی از این مردمان است. از آغاز دولت مهندس موسوی در آبان ۱۳۶۰، نبوی، مهندس برق و الکترونیک از دانشکده فنی دانشگاه تهران و زندانی سیاسی پیش از انقلاب و سپاهی پس از آن، وزیر پست، تلگراف و تلفن شد و من دانشجوی اخراجی برق و الکترونیک دانشگاه پهلوی شیراز و زندانی سیاسی پیش از انقلاب و نماینده مجلس اول پس از آن، وزیر کار و امور اجتماعی شدم با مهندس نبوی همکار بودم. بعدها در روزنامه رسالت با هم همکاری داشتیم. آخرین همکاری ما که ادامه دارد،

عضویت در مجمع تشخیص مصلحت نظام است. یکی از ویژگی‌های آقای نبوی این است که برای انسان‌ها احترام زیادی قائل است. او هیچ‌گاه به ناحق آبروی کسی را نمی‌برد. من او را از این حیث تجلیگاه اسم «سلام» خدا می‌دانم. خدایش چنین بدارد. سال هاست نبوی را می‌شناسم و به جرأت می‌توانم بگویم او هنوز هم همان است که بوده! برایش فرقی نمی‌کند که در چه منصب، پست و مقامی باشد؛ در هر جایگاهی که باشد، همان ویژگی‌های اخلاقی تواضع، آرام بودن و تقید به مذهب را در رفتار و کردارش می‌بینیم.»

احمد توکلی و مرتضی نبوی در زمان تاسیس روزنامه رسالت همکار بودند و از مؤسسان این روزنامه به‌شمار می‌روند. سابقه آشنایی آنها قبل از آن نیز وجود داشت. از احمد توکلی خواستیم برایمان درباره مهم‌ترین ویژگی سیدمرتضی نبوی بگوییم. او در متنی کوتاه که برایمان ارسال کرد، مهم‌ترین ویژگی او را حفظ حرمت و کرامت انسان‌ها می‌داند:

«سلام یکی از نام‌های زیبای خداست. سلام به معنای سلامت و در امان بودن است. به‌نظر من آدم‌هایی که مردم از دست و زبانشان سالم

احمد نصری، استاندار سابق سیستان و بلوچستان، بوشهر و قزوین:

خانه آقای نبوی حتی فرش هم ندارد

احمد نصری از دوستان قدیمی سیدمرتضی نبوی است. هر دو متولد و بزرگ شده قزوین هستند، در یک محله بزرگ شده‌اند و از مبارزان سیاسی علیه رژیم پهلوی بودند که تجربه زندانی شدن هم دارند. بعدها وصلت فامیلی و ازدواج خواهر احمد نصری با سیدمرتضی نبوی، این ارتباط را بیشتر کرد. از احمد نصری خواستیم از نبوی و سال‌ها رفاقت میانشان برآیمان بگوید.

هم‌محله‌ای و هم‌دانشگاهی

آشنایی من و برادر بزرگوارم مهندس نبوی به سال‌های خیلی دور و دوره کودکی برمی‌گردد. هر دو در یک محله در قزوین به دنیا آمدیم. در یک دبستان، دبیرستان و دانشگاه درس خواندیم. پیش از انقلاب هر دو با یک فاصله زمانی کوتاه در زندان‌های ساواک بودیم. ایشان سال ۵۴ از زندان آزاد شد و با خواهرم عصمت‌السادات نصری پس از تحمل ۳۲ ماه حبس که به‌تازگی از زندان آزاد شده بود ازدواج کرد و دامنه دوستی ما گسترده‌تر شد و تا امروز ادامه دارد.

بسیار خیر است

یکی از ویژگی‌های مهندس نبوی ساده‌زیستی است. ایشان ۵۰ سال جزو مقامات طراز اول کشور بوده‌اند و بالطبع حقوق و درآمد خوبی داشته‌اند، اما زندگی‌شان همسطح ضعیف‌ترین افراد جامعه است؛ به‌طوری که در خانه‌شان حتی فرش و مبلمان ندارند. حالا ممکن است سؤال کنید پس درآمدشان صرف چه می‌شود؟ ایشان بسیار بخشنده هستند و بخش زیادی از درآمدشان را صرف امور خیریه و حل مشکلات دیگران می‌کنند. بارها شاهد بوده‌ام که اگر فردی مشکل مالی داشته ایشان برای حل مشکلش پیشقدم شده است؛ درحالی که خود و فرزندان‌شان از کمترین امور مادی و مالی برخوردارند. شاید در بین مسئولان و مقامات انگشت‌شمار باشند افرادی که اینگونه مناعت‌طبع دارند و ساده‌زیست هستند.

بی‌اطلاع به منزلشان می‌رویم

سال‌هاست که به واسطه دوستی و ارتباط فامیلی با خانواده نبوی رفت‌وآمد داریم و یکی از جاهایی که همیشه می‌رویم، حتی بدون اینکه از قبل اطلاع بدهیم، منزل مهندس نبوی است؛ چون می‌دانیم هر وقت برویم ساده و بی‌تکلف پذیرایمان هستند و هر چه را در خانه دارند برای پذیرایی می‌آورند. برای همین اصلاً از اینکه حتی بدون اطلاع به منزلشان برویم، معذب نمی‌شویم.

